

על הכסא וכך קיבל עירוי. כך ישב יומיים רצופים עם תפילין כל היום. גם באשפוז הנ"ל ישב בבית חולים עם תפילין, ואנשי הרפואה ניגשו לבקש ברכות, כאשר ראו את מראהו.

חפצא של מצוות

אחרון חביב, נכדו מקורבו, הלא הוא רבי יעקב וינוגרד שליט"א, מספר טיפה מאוצרותיו.

לפני שנתיים, קרוב לחג הסוכות סבא זצ"ל נכנס לר"ד ברנט - רופא שיניים, והתאונן על כאב פצע בחניכיים מתחת לשיניים התותבות. הרופא הציץ ואמר: כפי שאני רואה ומשער הפצע הזה נמצא כאן זמן ממושך, ומה קרה כעת? נכון, השיב הסבא, אך במשך ימי השנה, לא אכפת לי לאכול עם הכאב, אבל כעת שאני צריך לקיים בקרוב מצוות אכילת כזית בליל סוכות - בשמחה, לא אוכל לקיימה בשמחה עם הכאב הזה...

האם אפשר לשמוע מעט על הצומות המרובים של רבי שריה?

הרב יעקב וינוגרד: סבתא אמרה לי פעם: "דע לך, הוא צם יותר ממה שהוא אוכל ולא תמיד אפשר לדעת, אבל אני כן יודעת ומכירה". כמו כן האור במטבח שלו היה כבוי באופן קבוע בשעות היום, לעיתים רחוקות נכנס אליו.

בשובבי"ם כידוע צם ברציפות. זכורני שבת אחת אחה"צ בימי שובבי"ם, שמחמת בעיה מסויימת לא אכל משבת אחרי הצהריים ועד עלות השחר של יום א'. ואז בעלות השחר, כבר מיאן להכניס

ליהודי צדיק זקן מבוגר שמתפלל, אלא שזו נשמה גבוהה שירדה לעולם, שאכן נזהר שלא לקלקל אותה.

שמעתי מגיסי כי בשבועות האחרונים הרופא אמר לו כי לצורך טיפול הוא לא יוכל לשכב על צידו, אלא על גבו, וכמו כל החולים ששוכבים על הגב, סבא הגיב: אם לשכב פרקדן, לא! אלא אני אשב על הכורסא עד סוף החיים וכך תתנו לי את הטיפול. כמו כן התאמץ מאד לשכב על צד שמאל ולא על צד ימין. ובקושי רב שכנעו אותו - מחמת סכנה לריאותיו, שישכב על צד ימין ולא על צד שמאל.

שמעתי פעם מחמותי - בתו הרבנית תחי', שכאשר אמו התארחת בביתו בשבתות. בכל עת שהיא נכנסה לחדר היה קם מלא קומתו, גם עשרות פעמים ביום, "ליקום מקמי שכינה".

כלפי הענין של פרקדן מגיב חתנו הגרי"א וינוגרד שליט"א. ארחיב קצת. לפני כחמש עשרה שנה עבר ניתוח להחלפת ברך. אחרי הניתוח העבירו אותו למחלקה והשכיבו אותו על המיטה. הוא נסער, 'משכיבים אותי פרקדן'. אמרו לו כי לטובת הרגל אין לו לשכב על צידו, אך מיאן וביקש שאותו יושבו על כסא ואת הרגל יניחו בתנוחה ראויה אבל לא כל הגוף פרקדן! לא הייתה ברירה עד שהושיבו אותו על הכורסא ליד המיטה וכך ישב כל ימי האשפוז. יצוין כי לפני הניתוח שהיה ב-9 בלילה, שכר 'אח רפוא' שתפקידו היה להעיר אותו בחצות כדי לומר תיקון חצות ואח"כ להעירו בעלות השחר לפני תפילת וותיקין.

גם לפני שלוש שנים, כיוון שהיה צם כל שלושת השבועות כפי שמוזכר בשולחן ערוך שאנשי מעשה צמים כל ג' השבועות, הבחינו אצלו בראש חודש אב התייבשות כללית והוא נאלץ לצאת להתאשפז ב'מעייני הישועה' ליומיים של עירוי נוזלים. רצו להשכיב אותו במיטה והיו לו שתי בעיות: האחת שלא היה מוכן לשכב פרקדן והשניה שהסדינים מכובסים ובראש חודש אב לא משתמשים בסדין מכובס. הגאון רבי יצחק זילברשטיין בא במיוחד לאלצו לשכב על הסדינים החדשים המכובסים ולא הסכים, והוצרכו להושיב אותו

מהמניעים והכיוונים שלהם, לפתע נשמע קולו הרקיק: "הוא גם מחזיק חמץ בפסח בחנות שלו". ילד קטן עם כזה כאב. כילד הוא לא ידע עד כמה הוא מסתכן בהתערבות הזו בעיצומה של מריבה בין עבריינים. ואכן בעל החנות אמר לו: "אם אתה לא היית הבן של דבליצקי הייתי פוגע בכך", ואת זה שמעתי מפי הסבא זצ"ל.

שוב שאלתי פעם את סבא זצ"ל - אומר רבי מרדכי פלד שליט"א - היכן וממי למדת דרכי התפילה והלכותיה בצעירותך? והוא השיב לי: הייתי ילד כבן אחת עשרה וחצי, והייתי יוצא בבוקר להתפלל עם הנץ. הייתי מתלווה מדי בוקר והולך כברת דרך ארוכה לצידו של הרב נחמן יהודה סילבר זצ"ל שהיה יוצא מוקדם וצועד עם התפילין מבייתו לבית הכנסת הגר"א בצידו השני של רחוב הירקון בתל אביב, והרב סילבר היה גם נשאר עטור כל היום עם תפילין על זרועו ובראשו - אמר הסבא. "הוא לימד אותי כיצד מתפללים. כבר בדרך היה מתפלל בנעימות רבה ובאיטיות". אבל נשאל את עצמנו כיצד התחבר אליו, מה פתאום עלה ברעתו להתהלך כל כך מוקדם בתל אביב להתלוות

